

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 469. Simplicii Pap. Annus 2. Leonis 13. Anathemii 3.
Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

XXVI. REX HVN NORVM OCCISVS.

Sed et si proditioe haretici hominis res nautica perij & classis apparatus instar nubium in auras dissolutus penitus fuit alia tamen ex parte; in qua non ab haretico Duce patrum aegatur, in Hunnorum Regem Attila filium Denficem nomine, patrem ferocia superantem, ductu insolentem, res dexterè cõfecta est; ad eò vt tota illa omnibus metuenda potentia, præter expectationem, fuerit diuina ope prostrata. Superat enim illis, ipsoque eorum Rege occiso, eius caput in conto Constantinopolim magna gloria omniumque læticia delatum est. hæc quidem de capite Regis habet Marcellinus sub huius anni Consulibus. Quod autem tanta hæc leuissimè attigerunt historici, inde factum puto, quòd (vt ait Euagrius) Priscus Rhetor eius temporis scriptor huiusmodi bella aduersus Scythas (quos Hunnos dicimus) quam exactissimè profectus esset; sed perijt historia ipsa.

IESV CHRISTI

Annus 469.

SIMPLICII PAP. LEONIS 13. IMP. ANTHEMII 3. ANNUS 2.

L.

ANVS, qui sequitur, Domini quadringentesimus sexagesimus nonus Zenonem generum Imperatoris & Marcianum Consules habuit: quo Leo Augustus haudignatus proditiois Ducum Arianorum, & cum Genferico facta collusionis cum potentissimè iactura classis, & amissione victoris exercitus, de proditoribus sumptus penas, interim iram cõceptam de quoquit in stomacho; quod in opprimendo vi Asparum eiusque filios, periculosa alea iaceretur. Quam obrem artem filie, & proditoris proditioe perstringere, sagaci consilio studuit; ac proinde sumquam minimè conficietur, quæ inter ipsos & Basiliscum atque Genfericum transactæ essent, eodem maioribus frequentat officijs; vsque adeò, vt filio Asparis Patricio, siue Patriciolo nominato, filiam suã sponderet coniugem, eundemque Cæsarem nominaret: hunc enim, & non alterum Asparis filium Ardaburium creatum fuisse Cæsarem, tẽm Marcellinus in Chronico, tum etiam Acta Marcelli Archimandrite, atque Cedrenus significant; licet Nicephorus & ante eum Euagrius Cæsarem creatum tradant Ardaburium, Patricium dignitate, non nomine proprio dictum.

II.

Iam enim ab ipso Leonis Imperatoris exordio exigebat Aspar, vt filius eius Cæsar crearetur, idque tamquam ex patris conuentis, quòd Aspar fecisset, vt Leo euaserit Imperator. Accidisse verò aliquando tradunt, & cum id Aspar exposceret, diceretque comprehensa eius veste Imperator, tali purpurâ amictum non licet mutari, responderit Imperator: Sanè hoc quoque Imperatorum decet, nempe credere, aut subditi esse maxime cum incommode seipublica fuerit. hæc habent Nicephorus & Cedrenus, qui hæc omnia dolose acta esse hoc asserunt à Leone Imperatore cognoscere potuerunt ex dictis lubricationibus Prisci; nimirum huiusmodi inter eos tum litum coniugium, non nisi fallendi artem, & decipiendi fuisse consilium. Vt verò rantam diu cupitam dignitatem filio suo Aspari cõsequi posset, quòd impedimento esse videbatur Ariana perfidia, primum voluit eam à filio, Cæsare creando, damnari; sed & se ipsum etiam ad id persuasum ostendit. Cedrenus enim hæc de his: Eodem anno Aspar filius Patricius Cæsar à Leone creatus, ac Alexandriam mittitur, quia Asparum ab Ariana scissâ abduxerat, & sibi beneuolentiam dedit. hæc ipse, sed anno superiori, nempe duodecimo Leonis Imperatoris. Nicephorus item tradit, lahorasse Leonem Augustum, vt eos ab hæren abstraheret Ariana.

III.

Ceterum ex Actis sancti Marcelli liquet, designatum esse Cæsarem filium Asparis, cum adhuc c. l. x. Arianus, & ob eam causam magnas turbas excitatas fuisse Constantinopoli. Sed audiamus rem gestam accuratè in eisdem Marcelli Actis & pressam his verbis: Cum multa accidissent in-

ter Ardaburium & Imperatorem, qua inter se ipsos iniuriam alebant & suffusiones ex verisque quidem natum esse odium. Cum autem verique magni in se inuicem immuneret periculum, nentri autem eorum facilius erat victoria, conuertentur ad communiam inuicem fœdera, nempe vt Asparius quidam filius, frater autem Ardaburij, cum dixerit vocem filiam Imperatoris, Cæsar crearetur. Hoc alitem qui accepisset, est al. m. (vt dixerit quipiam) Sobemperatorem: Est enim ei & aurata purpura, & alia insignia Imperij nisi quòd aurea corona non habet omnia insignia Imperij hæcibi. Vt cum si se Cæsaris nominatione priuam originem, causam & significationem scire cupis, consule quæ habet Cicerò ad Atticum 4. Pergit verò auctor de Cælaris dignitate & potestate: Is itaq; accepta hæc dignitate, cum videret quid Imperatores et omnia saluta communitur, eos autem merito ipse primo & solus accepturus Imperium, & tamquam debita susceperat suscipitur. Eares verò non parum conturbabat Ecclesiam, si rursus sit Imperium Arianus inuasurus. Aspar enim & filij & tota domus Arginiam mirum in modum amplectebantur.

Cum itaque omnes essent pleni tumultu, communitur conuertunt, & ducibus Geladio & Marcello, viro sanctissimo monasterij Accomeratium Archimandrita, de quo superius èctio facta est, reuertunt ad Hippodromum, vt ab inhostis & indigno hoc capto arcerent Imperatorem: qui ipse quidem ad hoc erat prompto & al. vi animo, sed debebat temporis Aspari & Ardaburij. Cum ergo sic paratus esset Christi exercitus, eum quoque Deus assistit Ducem, & vnicuique inter se sanctum Marcellem Accomeratium Abbatem & alios sacerdotes atque Pontifices, quante inter exercitum Ducem & Imperatorem, atque adeò si veli inter militem & Ducem. Hoc fuit eisdem signum: Nam inter ambo, quem videbantur, qui digni erant ea videre, inueniem quidam statum amaximum formã autem palaterrimum, & zona ciniliam aurea asseclum quidem tam candidum, vt nuem videretur, ap. r. r. r. tam lucidum autè, vt luce coruscaret. Lana vero erat tunica eaq; m. e. audidior. Eui ergo videbat à sinistra simul cum magno Marcello ambulante veluti quòdam satellitem sim. l. terribile. & mammo vultu supponente sustinuisse senem, & cum maxima euerentia non desisti ei in seruis. Nihil tam enim vt auctor ait, non omnibus manifestata, sed testibus p. ordinatis à Deo. At pergit:

Cum autem in ipso essent in eum loci, in quo steterat Imperator: erat quid sit q. o. g. Marcello omnia ys. qui erat Lucie, quin etiam libere loquebatur ad Imperatorem, & illi addabat animi, & quòd animo eos horrabatur ad certamen pro Christo se capiendū. At illi quidem cum omnia effecissent, prop. et qua venerant, qua quidem erant, vt Aspar filius aut recit diceret opinionem aut dignitatem Cæsaris non accepisset, hocq; cum illi pollicetur sit Imperator: latentes exierunt. Ille verò rursus adoleto, c. e. s. al. p. i. m. s. & splendidissimum visum est adhuc edesse, & verari cum Marcello. Cum verò cum deduxisset vsque ad portam de cæto emanant ad oculu. D. q. uo nullus dubitaret ex his, qui viderant, sed eundem omnino fuit, eum fuisse Dei ministrum vultu habitu indutu, qui in suo iurati, vt esset custos, & satellites Marcelli, qui ab eo sunt d. a. i. m. t. i. s. h. e. c. quidem, qui puriores oculos habuerunt, comite. S. Marcelli videre me. uerunt, quæ cæcis e. a. t. occulta quibus planè significatum est, p. i. s. pro fide certantibus Angelos ad ministerium præstito esse. I. e. statum & Zonaras, c. c. r. i. c. o. s. & monachos cõuenisse Imperatorem, & exclamasse cõtra eum, vt Cæsar Catholicus crearetur. Haud ita post (subdit auctor), accepit finem ea, qua idem Marcellus prædixit.

At quænam fuerit illa ex accepta vitone prædictio, accipit: Cui se post oratione d. o. n. o. aliquando dedisset, ei apparuit visio illa erat autem huiusmodi. Pugnabat inter se Leo & Araco sed Araco quidè esset ingentis magnitudinis, & andaleonem verberabat & torquebat, leo verò dolebat quidè, & ad se defendendū excitabatur, & Araco obiens, inamter depugnabat, & eum nihil laedebat, quoq; ipse quidem desessus plagu, humi totus iacebat afflictu & imbecillu. cepti glentabat v. i. n. o. statu illi Leonis Imperatoris, cum anno superiori dolo Asparis florētissimus in Africam missas exercitus, petijt, & classis relicta est Genferico comburenda. Sed subdit: Inde cum se rursus leo paululū recedisset, & veluti è quodam somno surrexisset, magno vehementiq; impetu in Araconem insilijt, & cum in ventre prostrauit. Hoc cum diuino videret Marcellus, & accuratissime coniecisset, prædixit haud ita multo post Asparum & Ardaburium esse cum toto genere interendum ab Imperatore, & infensus: Haud ita multo post accepert finem

FILIVS ASPARIS CREATVS CÆSAR.

Euagr. l. 6. c. 10.

Quotidat Leonis Consilium c. Nisep. l. 13. c. 27. Cedrenus in cõp. an. 3. Leo Imp.

Extant ad Sur. l. 29. Decemb.

VII. Hoc item anno Leo Imperator ad conciliandam sibi in summo rerum discrimine Diuinitatem, mense Decembris, de sanctificandis festis diebus, prohibendisque in eisdem Circensibus, scenicisque spectaculis, cuiusmodi promulgauit sanctionem.

Dies festos Maioribus altissima dedicatos, nulli volumus voluptatibus occupari, nec ulli exactionum vexationibus prophanari. Dominicum itaque diem ita semper honorabilem decernimus venerandum, ut a cunctis executionibus excusetur. Nulla quemquam vergeat admonitio, nulla fidei uoluntati flagretur exactione, taceat apparitio, aduocato delitescat. si ille dies a cognitionibus aduenus, precibus horrida uox fletus, respiciat a controuersis lingantes, & habeant fuderis interuallum: ad sese simul uenturi aduersari non cunctent, sibi autem vicariis penitendo, pacis conferant, irrationes loquantur.

VIII. Nec huius tamen religiosi dicitur relaxantes, quemquam patitur voluptatibus decerni. Nihil eodem die sibi uendit scena theatralis, aut Circense certamen, aut ferarum lacrymas spectacula. Et si in nostrum ortum aut natalem celebranda solemnitas incidit, differatur. Amissionem militie, proserptionemq; patrimonio sustinet, si quis uisus in hoc die festo spectaculo interesse. aut cuiuscumque iudicis apparitor pro otio negotij publici, vel privati, has, qua hac lege statuta sunt, crediderit temeranda. Data libid. Decembris. Constantinopoli, Zenoni & Marcellino Consulibus. Sic itaque dies festos sequenti anni praerogative custodiendos uoluit, in quo magnam de extinguendis tyrannidibus & occultis imperij periculis negotium tractaretur. Quod enim animo destinaret eam de proditoribus peragendam esse tragediam in ipsis Circensibus, ea noluit celebrari die Dominico: ne licet iusta esset uisio, tamen diem sacrum ignominia uideri posset labefactum.

IX. Si qui totus in factis erat Augustus, hoc pariter anno ipsius pietate dignam aduersus intrudentes se simoniacam prauiditatem in Episcopatum legem edidit, qua & docuit, quales esse deberent in Episcopos ordinandi, & Arnatum (ita legendum, non Arnatum) Praefectum Praetorio ita referens:

Si quemquam uel in hac regia urbe, uel in exteriori praesentibus, qua toto orbe diffusa sunt, ad Episcopatum gradum pronubi, Deo auctore contigerit: sincero omnium iudicio proferatur: Nemo gradum sacerdotij praeter uenialitatem meretur: quantum qualitate meretur, non quantum dote sufficit, estimetur. Praefectus enim qui locus iustus, & qua causa esse poterit excusata, sicut ueneranda Dei templa pecunia expugnentur? Quomodo murum integritatis, aut uallum fidei prauidemus, si auri sacra famem in penetralia ueneranda proferat? Quid denique autem esse poterit & securus, si sanctitas in corrupta uirtutumque cesset altarium immineat profana ardor auaritia, & lacrima aditus repellatur piaculari flagitium. Itaque castus & humilis nostrum temporibus eligatur Episcopus: ut quocumque locorum peruenit, omnia uita propria integritate purificet. Nec pretio, sed precibus ordinatur Antistes. Tantum ab ambitu debet esse Episcopus, ut quatuor cogendus, rogatus recedat, iuratus es fugat, sola illi suffragetur necessitas excusandi. Praefectus enim indignus est sacerdotio, nisi fuerit ordinatus inuitus.

X. Cum sane si qua hanc sanctam & uenerandam Antistitis selem pecunia interueniu subisse, aut si qua ut alterum ordinaret uel eligeret, aliquid accepisse detegitur: ad instar publici criminis, & lesa Maiestatis accusatione propostum, a graui sacrosancti retrahatur: nec hoc solum deinceps honore priuari, sed perpetua quoque infamie damnari decernimus: Vt eos, quos par sacinus conuincimus & aequat, ueroque similis pena comitur. Dat. octavo Idus Maias. Constantinopoli, Marciano & Zenone Consulibus ita placuit Leo Augustus, probe sciens cellura omnia prospere Imperatoribus, quibus purus Christianae religionis cultus est cordi. Quantum uero illiusmodi sanctorum pieque sanctis diuinum conciliauerit sibi nomen, quae sequenti dicentur anno, docebunt.

IESV CHRISTI
Annus 470.

SIMPLICII PAP. LEONIS 14. IMP.
ANNUS 3. ANTHEMI 4.

SEPTUAGESIMVS supra quadringentesimum qui uoluit annus, Consulatu Seueri atque Iordani recepit publicis iudiciis repetiturus pro Seuero, reperimus alicubi scriptum Seuerianum. Constat quidem his temporibus claruisse in administratione Reipublicae Seuerianum uirum amplissimum, magna potentiae hominem, eius gratiam Zeno, qui in Imperium Leoni successit, demerere curauerit: eundemque hostem implacibilem fuisse Aspari & Ardaburio, Suidas de eo pluribus agens, affirmat, pariter docens se his uixisse temporibus, dum ait, auditorem fuisse Seueriani Haereticas orationes explicantis, magis tamen que illum pariter exiisse Iuliani, eiusdem Suidae fratris magistri naua. Hoc igitur aduersario Aspari & Ardaburij Consule aduersus eos Leo Imperator insurgens, statum imperij corroborauit. Si uero magis placet legere Seuerum, quam Seuerianum: & Seuerum scias uixisse uirum clarissimum Constantinopoli, eius idem Suidas meminit. Quod ad tempus, quo Suidas uixerit, spectat: etsi ex his optime pateat, his eum uixisse temporibus: tamen cum alibi idem ipse innouerit, se uixisse sub Philippo Imp. qui imperauit anno Domini septingentesimo duodecimo in super & cum in uerbo, Adam, chronologiam mundi extendat usque ad annum nonagesimum septuagesimum sexcentum, quo obiit Ioannes Timis Imp. ue affirmemus, nos inducit, uoluntatem ipsam uiaque a Suida conscriptum aliorum duetorum auctorum esse locupletius additamentis, ut in alijs Lexicis nouimus contigisse.

Hoc autem anno (inquit Marcellinus) Aspar primus Patriciorum cum Ardaburio & Patriculo filijs, illo quidem olim Patricio, hoc autem Cesare, genitorum Leonis appellato, Ariano cum Arianae praese, Hadonam celsus in palatio uoluerat interficere. hinc ipse, pro inuidenti ratione, summam quo tempore quid factum sit docens: sed Cassiodorus ponit sub anno sequenti. Rem gestam pluribus profectum fuisse Priscum Rhetorem huius temporis scriptorem. Euageus tradit: ex quo uixit ipse prodidit. Non solum haec, qua ad institutionem Anthemij Imperatoris & ad classem aduersus Genesiorum missam perierunt, a Prisco Rhettore accuratissime descripta sunt, uerum etiam quomodo Leo Asparem, qui Imperium extraxerat, per dolum, quasi mercedem honorem ad quem ipsum extulerat, excidit, & e medio sustulit: quoniam quibusdam Ardaburium, quem ante Caesarem creauerat, & Patricium, quo Aspar patris eorum insolentiam & insentiam laedebat, uidem & hinc aut. haec ex Prisco Euagrio iocunde admodum, factum duraxat tradens non quod modo res peracta sit, indicans. Sed Nicephorus paulo fultus narra uerbis istis:

Vbi Constantinopolitani cognouerunt, Asparem scilicet cum filijs aduersus Imperium machinari, contra eos conuersi sunt, & in Hippodromo conuicij eos acerbe profecerunt. infensissimè quidem tulerunt Caesarem esse creatum hominem Ariannum, mox post obitum senis plenè in Imperium successurum: Recordati enim, quae sub Ariani Imperatoribus Constantio atque Valente Constantinopolitani maiores ipsorum passi essent: sub eodem uisus uero subici impatiens, eo modo in aouum Caesarem & patrem eius alioque Arianos uociferati sunt in Circo, adeoque tumultuarè, ut populus ibi degens timens illis admodum esset, ne rapido impetu, rabidoque furore in eos infiret, atque dilaceret. Vides hominum insipientiam in propria salute dimissimè curauit cum filio Aspar, qui auctor Leoni hac pollicitatione fuerat, & creauerat. In

bl. pr. Cod. de Episc.

de Episc.

DE CONVLATV SEVERI

staid in Seuerian.

II. d. Marcell. i. Chron. de Nice Asparis & filio. RYM.

Roeger. l. 2. c. 15.

III. POPVLVS EXCLAMAT IN ARYANOS

III. POPVLVS EXCLAMAT IN ARYANOS